

O SĂ DESCRIU LOGOGRAME

Împlinisem 18 ani. Prin aburii de deasupra focului în care continuam să arunc crenguțe, toate se vedeau tremurate, chiar fața frumoasă a băiatului aflat de partea cealaltă a flăcării mari, zdrențuite în fișii albastre și negru-portocalii, care mă întrebasese la un moment dat la ce mă gândesc. Și, ceva mai departe, ceilalți. Băieții umblînd după vreascuri sau pietre de rîu, fetele culegînd flori de pășune fără nume, mov și galbene și roz și albastre. Frunzele copacilor pîlpîind în mai multe nuanțe de verde, rîsul din orice, mai apropiat sau mai îndepărtat, undeva dincolo de frunziș, vorbele aproape absurde care ajungeau pînă la mine, cîte un cîrîit de pasăre, vreo cicadă emițînd un sunet metalic, continuu. Ierburile înflorite, păiușul, firuța, iarba vîntului și toate celelalte, neștiute, risipite. Totul ca într-un film din care faci parte, dar pe care-l privești și din afară – atunci, ca și acum. Acum, pe ecranul din spatele ochilor, o firuță cu ciucureii vegetali fremătînd. Fir. Firuță. Firea lucrurilor. Tremurătoare. Înfrîpări.

Era vacanță, dăduserăm examenele pentru „studii superioare” și, în așteptare, ca să uităm, plecaserăm cîtiva, hai-hui, pe munte, cu rucsacii în spate, fără să știm exact unde mergem. Pe munte, razna. Peste doar cîteva zile vom afla cum începe Viitorul nostru. Sau cum se sfîrșește, depinde cum o iei. Și-acum stau în fața acestui băiat, tăcem împreună, cum ar veni. Tăcerea nu e stînjenitoare cu el. Cu alții, da. Te simți obligat să vorbești, spui prostii, te decuplezi de tine, gura vorbește din politețe, mintea îți spune: „Taci!” Tăcerea e o pisică invizibilă, se plimbă printre toate, se oprește în poala ta.

Se aude flacăra, trosnește ușor focul. „Privit de sus, de departe, omul părea fără de moarte”, îți trec prin minte aceste versuri ale nu știu cui din viitor. Privești de sus imaginea în mișcare. Lași întunericul să înghită tot.

Nu mă mai preocupase din copilărie viitorul, cînd era legat de versurile dintr-un cîntec, „Noi în anul 2000,/ cînd nu vom mai fi copii...”. Anul 2000, cînd „niște eroi, vom deveni și noi”. Cîntam asta cu corul clasei. Vom trăi și (chiar) vom vedea cum, și dintre ai noștri, ca noi, în cimitirul de eroi (ai revoluției) vor ajunge. Eroii, în cimitirul cel nou de lîngă Cimitirul Bellu. Nu mai eram demult copii în 2000.

Cred că aveam 8 ani cînd am primit de scris pentru acasă compunerea „Noi în anul 2000”. A fost și temă la desen.

Erau obsedați toți profii, toată lumea, de anul 2000, nu știu de ce. Și mulți dintre noi au desenat întîlnirea noastră cu acei extraterestri verzi, cu capete mari și ochi uriași, ovali. Anul 2000 părea atît de îndepărtat, ca stelele de Pămînt. Ba mai mult, expresia „La Sfîntu’Așteaptă” sau „La Paștele Cailor” a fost înlocuită cu cifra asta: 2000. Daaa, o să fii tu cîntăreață de operă (vorbești serios?)... în anul 2000! Da, o să ai tu mașină mică... în anul 2000! Vei vedea tu Parisul... în 2000. Vorbeau de parcă anul 2000 nu va exista niciodată! Pe-atunci, fiecare zi era atît de lungă, viitorul era ceva de pe azi pe mîine sau poimîine. Mîine înseamnă viitorul mic. Cum ieri era trecutul mic. Mîine mă uit la *Daktari*, la televizorul alb-negru. Acolo, în film, e o maimuțică foarte deșteaptă. O cheamă Judy. Ca un om, Judy. Iar după-amiaza, la ora 4, este filmul cu scafandri de pe vasul Calypso, cu lumea subacvatică, tot în alb-negru și gri. Cîte nuanțe de gri! Apa e gri petrol, scafandrul e negru, peștii sînt albi, negri sau gri-șoarece, gri deschis, gri precum cerul înainte de ploaie, gri ca o lingură de aluminiu sau mai întunecat, de zinc, sur, cenușiu, gri gingaș. Eu în anul 2000 voi fi scafandru. Scafandră! Mă voi scufunda în oceanele și în mările albastre. Sub apă, alb-negru-gri, ca la televizor? Dar poimîine, luni, o să dea ăia (ăia!), ca în fiecare săptămîină, de la ora 20, *Familia Palliser*, cel mai plicticos film din lume. Niciun copil în niciun episod! Ce lume e aia fără nici măcar un copil? În anul 2000 o să dea filme în care apar și copii.

Viitorul îndepărtat a apărut pe la 12 ani, cînd mă imaginam dansînd pe o scenă goală. Nu era muzică în imagine. Balerină? Și-apoi aș fi vrut să cînt la un instrument, m-am apucat singură de mandolină, de xilofon. Xilofonul mi-a plăcut mult. Era mic, de lemn, îl promisem cadou de la Moș Crăciun cu mulți ani înainte. Compuneam muzică... siderală. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, aveam să află de un instrument care se cheamă *theremin*. Faci muzică doar mișcînd mîinile, degetele, în aer. Harpă de aer. Și-apoi, după cîtiva ani, cu prietena mea Dana, ne-am gîndit să ne facem doctorițe. Ea chiar a ajuns. Învățam împreună, ca pe-o limbă străină, nume de oase și mușchi. Dar eu am dat peste cartea lui Brehm, *Lumea animalelor*, și peste cărțoiul cu Beagle, *Călătoria unui naturalist în jurul lumii pe bordul vasului Beagle*, de Charles Darwin, ăla cu evoluția speciilor, cu maimuțele din care ne tragem, și mi-a intrat

în cap să mă fac naturalist(ă), nu doctoriță, să aduc lucruri interesante pentru Muzeul Antipa, pe care-l vizitasem cu școala, la București, de vreo două ori. Sau nu, că trebuie să bagi animalele moarte în formol sau să le împăiezi, să le pui ochi de sticlă cu care îi fixează pe veci pe copiii vizitatori. În Antarctica voi ajunge, ca Racoviță. Voi studia viața pinguinilor imperiali. Și-mi mai plăcea să desenez. La cercul de desen m-am îndrăgostit de un băiat, unul Hari. Desenul a fost legat de dragoste. Și de surpriză. Nu știam niciodată ce va ieși din culorile pe care le alegeam și le amestecam. Galben și roșu dădeau portocaliu. Albastru și galben, verde. Alb și mov, roz. Viitorul e un borcan cu apă limpede în care încep să se amestece încet, pînă la urmă, toate culorile. Borcanul, la sfîrșit, gri. Gri pămînt.

Dar viitorul nu seamănă cu niciun borcan de la cercul de desen. Va fi... rogvaiv! Viitorul e plin de gîndurile și dorințele trecutului. Ele se leagă în Spațiul de deasupra și în Timpul fără timp. Trebuie să ai dorințe, Universul află și lucrează, dacă meriți, pentru tine. Trebuie și noroc. Norocul e un Înger verde. Ai noroc dacă în copilărie te uiți în iarbă și găsești trifoiul cu patru foi. Făceam buchețele de noroc. Nu mai ajungeam în casă să-l pun în apă sau la presat. Rămînea prin iarbă norocul, uitat. Te luai cu jocurile. Dar, uneori, îl așezam cu grijă între filele vreunei cărți. Îl găseam după o vreme, chiar după ani. E bine să găsești norocul, chiar într-o carte (norocul vechi), cînd nu te aștepți, nu doar printre fire de iarbă. Noroc mai ai dacă alergi după puful numit chiar Noroc. Fugeam după el, puf mic și gracil, eliberat de o plantă necunoscută, poate copac, dus de vînt într-o parte, în alta, îl înșfăcam, puneam o dorință și-l băgam în sîn, sub rochiță, sub tricou, în dreptul inimii. Ce de dorințe! De care uitam imediat.

Și, în adolescență, cu 20 ani înainte de anul 2000, viitorul se schimbă. „Viitorul nu mai e ce-a fost”, găsisem într-o carte cu poezii, la 17 ani, cînd m-am împrietenit cu niște băieți care scriau și ei tot felul. Iar acum împlinisem 18 ani, intram în povestea *Sau-Sau, Care-pe-Care*. Și mai dă-o naibii de poezie, fă-te om serios și lasă prostiile! Avea să înceapă lupta aia mică, de zi cu zi, printre prea-terestrii. Extraterestrii rămîneau o promisiune din copilărie. „O luptă-i viața, deci te luptă”, zicea un poet care scrisese și o poezie despre un cal, El-Zorab, una dintre cele mai triste poezii din lume. Terminasem liceul și alesesem să merg mai departe la Litere, că acolo era de citit, adică luai notele dacă – doar – citeai. Îmi plăcea asta. Zero efort fizic. Detestam efortul fizic, deși cîndva îmi plăcuse să alerg în neștire, bezmetic, la jocurile de-a prinselea – să nu mă prindă! Și nu era un alt copil care venea după mine, era ceva rău, era Răul. Dacă te prinde, mori într-un an. Îmi băgam în cap tot felul de prostii. Nu mă prindea nimeni, numai dacă voiam. Mă oream. Nu există Răul, e doar un copil care se bucură că te-a prins. Și îmi plăcea să umblu

cu bicicleta cu cea mai mare viteză posibilă, pe șoseaua părăsită de lîngă pădure. Și să merg mult pe jos, cu capul plecat, îmi plăcea. Îmi treceau prin minte fel de fel. Mersul pe jos e pentru cap. Picioarele te duc unde vor ele, în cap sînt lucruri care se mișcă. Unele din alt timp.

Dădusem examenul. Ciudat, în ziua fiecărei probe mă întîlnisem cu mulți nevăzători care se descurcau bine cu bastoanele lor albe. Era cartierul mătușii mele din București. Se numea Vatra Luminoasă cartierul, dar acolo locuiau majoritatea celor care „vedeau” doar întunericul. Vatra Ntunecoasă. Așteptam viitorul. Orbecăind. Vatra Luminoasă sau Vatra Ntunecoasă? Cum vor cădea zarurile? Dar mai erau cîteva zile pînă voi afla. Acum dansam lîngă cort, noaptea, fără muzică, cu alții. Scoteam din jar cartofii copti. Îi mîncam goi, cu tot cu coajă. Erau buni. Spuneam aiureli, ghicitori. Universul asculta.

Ce e mic, negru și bate la ușă?
(Viitorul)

Doar crește, niciodată nu descrește.
Ce e?
(Nimeni nu știe).

Ce trece pe dinaintea ochilor
Și nu-l poți vedea?
(Timpul)

Cu cît se lungește,
cu atît se scurtează.
(Viața)

Umbreluță albăstrea,
Încape lumea sub ea.
(Cerule)

Sub umbreluță-albăstrea stăteam noi. Trecea pe dinaintea ochilor nevăzutul (cine?), se făcea seară. Și apoi dimineată. Toate culorile treceau dinaintea ochilor. Are multe culori timpul. Și negru! Negrul e non-culoare, auzi o voce de acum 25 de ani.

Povesteam din copilărie, din trecut, cum s-ar zice. Asta ne plăcea cel mai mult. Poate că așa începe, de fapt, despărțirea de copilărie.

Ce îți doreai cel mai mult în copilărie?

Să întîlnesc un extraterestru. Din ăla clasic, verde, cu ochi alungiți, mic, cu brațe terminate cu gheare.

Să mă dau peste cap pe bară ca Nadia Comăneci. Puteam de vreo două ori, nu mai mult. Apoi am oprit antrenamentele. M-am îngrășat. Așa a ieșit corpul din copilărie. Gras.

Povesteam din trecutul apropiat, chiar, despre cum a fost, în fond, în toți anii ăștia de liceu, băi, ce-a trecut timpul! Aproape că n-am stat de vorbă, dacă ne gândim că am fost împreună patru ani. Mă, da'nici măcar noi ăștia de-aici n-am stat destul de vorbă. Ce naiba am făcut? În pauze ce am făcut? Nici măcar petreceri... Ce proști! Da' cât de proști, tăticule! Da, frate, cât de proști! Fată, proști rău am mai fost! Yes, men, very stupid people!

Ce-ți amintești din liceu?

Eu îmi amintesc frigul. Băi, da' ce frig era. În stații, în sala de așteptare. În clasă. Pe coridoare. În sala de sport. Băi, ce ger era așa, în general.

Nu mi-au plăcut hainele cu umeri.

Nu mi-a plăcut muzica disco.

Nu mi-a plăcut manualul de ro.

Nu mi-a plăcut cum ne scotea profu de mate la tablă, în formație. Ne umilea.

Nu mi-a plăcut niciun manual.

Nu mi-a plăcut că trebuia să mă scol dimineața ca să prind autobuzul pînă la Bv.

Nu mi-a plăcut ce citeam, mă prefăceam. Dar mi-am găsit drumul meu, s-a terminat cu prefăcătorie.

Și eu am citit după ce ziceau alții c-ar fi bine. Ce tîmpenie! Ce risipă de timp!

Boala tocișilor. Luai zece pe linie.

Nu făceam niciun efort. Eram cel mai deștept. Asta!

Nu mi-a plăcut nicio petrecere cu adevărat. Era ceva chinuit.

Da, parcă orice bucurie era chinuită.

Nu mi-au plăcut rochiile mele. Pantofii, gențile, curelele, cerceii.

Nu mi-a plăcut nimic.

Nici de iubitul meu de-atunci nu mi-a plăcut. Era enervant.

Îmi amintesc fiecare oră în care-am chiulit. Ne refugiam pe bancă, sub Tîmpa. Mai știți?

Da, fumam Carpați fără filtru. Erau bune.

Erau amare ca naiba. Dar sînt bune cînd vrei să vorbești, țigările.

Vorbeam, dar cel mai mult tăceam.

E mișto să taci împreună cu unul de-al tău. Poate că e cel mai mișto lucru din lume.

Sînt bune țigările cînd vrei să taci.

Am chiulit prea puțin.

Despre ce vorbeam?

Dar despre ce tăceam?

Spuneam bancuri. Nici nu rîdeam la bancuri. Dar erau mișto. O mică străluminare, veselă, neașteptată. Ghicitorile erau doar jucăria mea. Hai, lasă, ziceau. Mama naște fata și fata pe mamă, ghici ce-i? N-o să ghiciți niciodată! E mișto nu? E mișto că n-o să ghiciți niciodată! Nici măcar eu nu mai știu răspunsul!

Inventam autobiografii imposibile, haioase. Despre cum o să facem, pînă la urmă, trupa *Jazzonia*. Ce fraieri că n-am făcut *Jazzonia* în liceu! Chiar și arătam într-un fel. Andrei ar fi rupt gura tîrgului cu frumusețea lui, cu ochii lui mari albaștri, cu tricourile lui largi. Ce băiat! Marius, cu bucle și ochi exoftalmici, puțin tulburi sau ficși, cu pantalonii lui strîmți. Și cum mai dansa, nebunul. Ca un zgubilitic, mișto. Caius, lunganul, ar fi fost o apariție în trupă. Chiar aducea puțin cu Roger Waters. Ce, nu? Bine, n-aducea cu Roger Waters, deși eu zic că semăna, și, na, avea vreo doi metri. Iar eu, jumate cât el. M-aș fi pus pe cură de slăbire dacă am fi făcut formația. Oricum, stilul meu lăliu n-ar fi lăsat să se vadă că eram o grasă. Și ce dacă? Nu-l aveam eu pe băiatul cel mai frumos? Cu bucle aurii. Îngerăș. Îngerăș rău! Dar aveam voce, aș fi putut cînta și la mandolină, la xilofon. Puțin la vioară. Dar *Jazzonia* era fără instrumente, doar chirăială. Ce chirăială! Și versuri absurde: „Un bătrîn se dă pe gheață/, suplu ca un fir de ață./ Și Andrei s-a dus la piață./ S-a-ntîlnit cu o paiță./ Mîța i-a ieșit în față./ Noi visăm la altă viață. Lalala!”.

Voi o să faceți poate, cîndva, *Jazzonia*, iar eu o să plec. O să mă fac marinar. O să mă opresc prin porturi. O să mă-mbăt. O să spăl puntea și-o să citesc legănat pe ape. O să-mi fie dor de uscat. Dar nu prea tare.

Ce-o să citești?

Ezra Pound. „*Poetry, her border of ideas, / The edge, uncertain, but a means of blending / With other strata / Where the lower and higher have ending*”.

O să...

Facem fiecare o propoziție cu o să..., da?

O să privesc în ochi jigodia aia in-con-tur-na-bi-lă și-o să-i spun că e o jigodie, n-o să-mi strice viața. Viața mea e numai a mea!

Cine e jigodia?

Mai mulți!

O să-mi iau o bicicletă nouă. O să mă arunc cu ea de la un bloc la altul, ca-n filme.

O să rup o floare (o rupe), o să ți-o dau ție (mi-o dă).

O să te îmbrățișez pentru floare (scena îmbrățișării).

O să-ți dau aceeași floare, aici, peste 50 de ani.

Și eu o să te îmbrățișez din nou. Dar o să vii? O să uiți!

N-o să uit!

O să cumpăr un microbuz pentru noi, o să colindăm prin țară și peste granițe. O să-l vopsim roz, o să pictăm flori și pe Popeye Marinarul cu Olive.

O să-i adăugăm pe Betty Boop, Porky Pig.

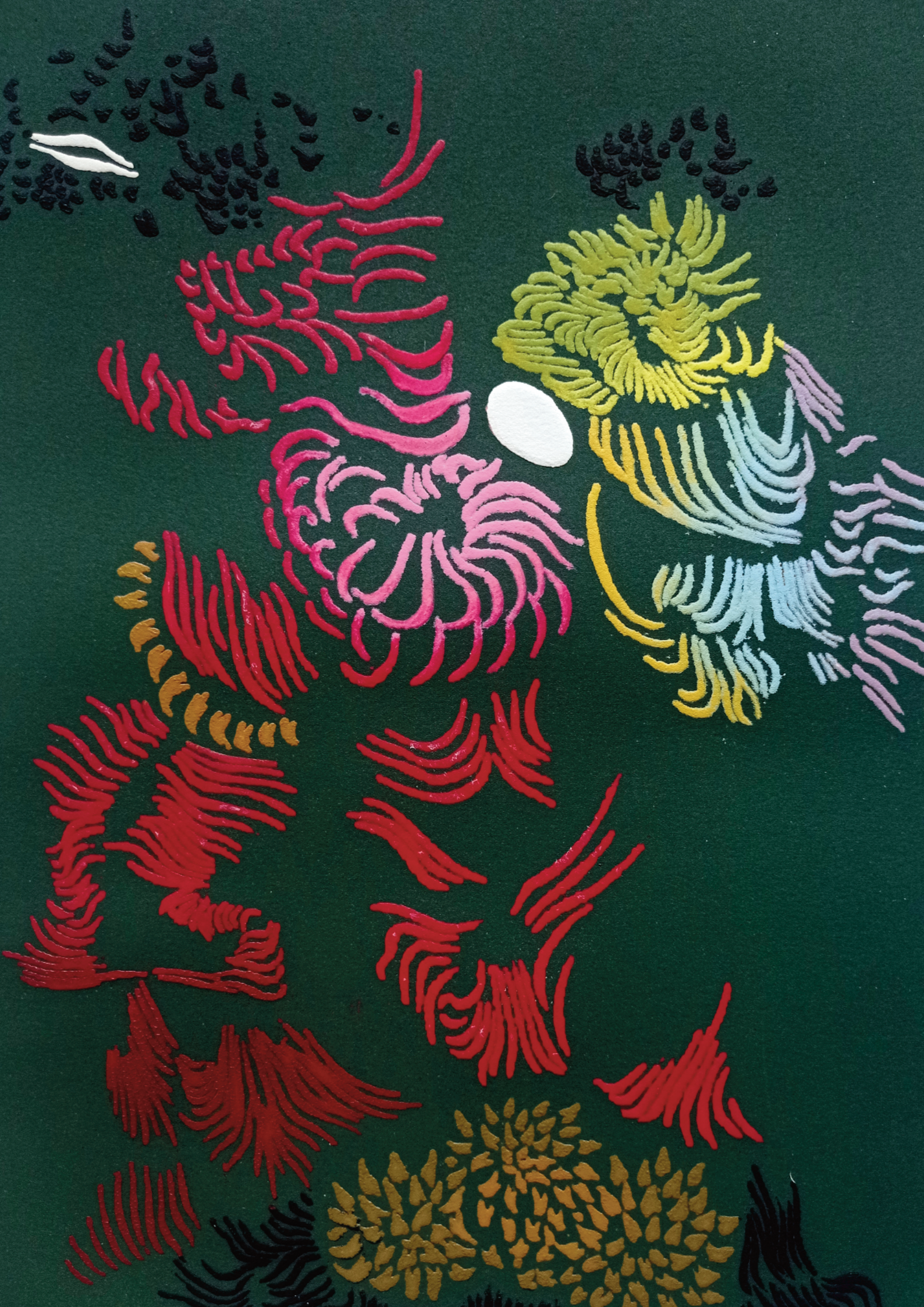
Pe Silvester și Tweety.

Cine-s ăștia?

Un fel de Tom și Jerry, chiar uitam de ei. Doar că în loc de Jerry e o rățușcă.

Pantera Roz, Bugs Bunny...

Și rața aia nesuferită...

Duffy Duck? Să nu uităm de Donald.
Măi, dar nesuferită era pasărea aia, Coyote, ce naiba era?
Ciocănitore?

Woody, aia ciocănitore enervantă. Ce mișto de enervantă era!

O băgăm și pe Mihaela, ce, numai americani?

Da, și pe Lolek și Bolek.

Parcă erau polonezi. Sau cehi?

Și ce ziceai că o să scrii când o să te faci mare?

O să scriu despre voi.

O să scrii poezii despre noi?

Nu poezii. Poate și poezii. O să scriu cum stai tu și mă privești ironic. Și cum și eu răspund ironic. Și despre cum detestam noi ironia între noi, de fapt. Ironia te descumpănește, te rănește. Iar tu rîzi, așa e jocul. Ironia e pentru literatură, nu e pentru oameni, nu între oamenii care stau unul lângă altul. Și își sînt reazem.

Ne iei la sentiment? Hai, lasă...

Și despre mai ce o să scrii? Care e acțiunea?

Acțiunea? Vorbitul! Descrierea.

Nu ne place de descriere. Chiar deloc.

Adică nu îți place dacă găsești despre tine? Despre tricoul ăsta alb pe care ai scris cu carioca neagră Pink Floyd? Despre tenișii tăi pe care ai mîzgălit floricele? Tu, băiat.

La mișto!

Despre rîul ăsta, cel mai zgomotos din lume? Ce pietre albe, rotunde, sub apă! Te-am văzut ieri, le-ai mîngîiat. Nu rîde, că te-am văzut! Și focul ăsta dintre noi doi. O să descriu focul! Și miștinile tale zgîriate de zmeuriș. Și despre cum ai găsit fragi. Despre cum i-am împărțit. Unul pentru fiecare. Despre brățara de trifoi pe care ai lăsat-o în iarbă.

Ce brățară?

Eu am lăsat-o în iarbă. Am păstrat doar inelul pe deget, cu bumbul cel roz la vedere. O să descriu logograme.

Integrame?

Uite, bățul ăsta frumos, cioplit de cari, pe care mi l-ai adus. Ai zis că e un mesaj secret, pentru mai târziu. Cuneiforme. De ce rîzi?

Și mai zi cu descrierea.

O să descriu aerul.

Bine, m-am lămurit. O să scrii o carte despre noi, o să descrii aerul, n-o s-o citească nimeni. Dacă va fi vreodată publicată.

O s-o citești voi. Și cei ca noi. Și poate va fi publicată. N-o să mai fie Ceașcă în anul 2000.

Ăla e RoboCop!

(Vezi că *RoboCop* e un film din 1987. Încă nu există!)

O să facem un falanster ambulant. O să ne pasăm cărțile, o să citim *Gerontion*, „*Thou hast nor youth nor age*” ... Tu o să citești cu voce tare din adoratul tău Shakespeare. Fetele or să culegă flori, eu o să fac de mîncare pentru toți. O să fim foarte fericiți. Foarte, foarte fericiți.

Ce e aia fericire?

Fericire e atunci cînd dispar cuvintele și se instalează liniștea, respirația e adîncă. Dispar toate datele legate de tine. Devii impersonal...

Ăsta e un cuvînt care nu-mi place. Nu ne place.

Devii impersonal numai și numai în felul tău personal de a fi impersonal, asta e toată chestia. Hai că nu tre' să-ți explic.

Despre cum o să călătorim prin lume ne imaginăm. În India. În Africa. Africa, *mon amour*. Aș cînta la *surmanda!* Sub un baobab. Sau băteam în *mridanga*. Sau cîntam la *shekere*. Sau uite-mă în Sumatra, pe malul lacului Toba. Sau sînt în Jodhpur, privesc spre casele vopsite în albastru. O iau pe străduțe. Totul e scorojit, dar totul e minunat. O pisică vîrgată se freacă de piciorul meu. E foarte, foarte slabă. Sau sînt în Lofoten. E frig, ninge, dar eu mă uit pe cer și nimic nu mai există în afară de ce văd acolo. Luminile Nordice, Aurora Boreală. Sau o să ne plimbăm prin Ciudad de Guatemala. Și o să privim munții roz, roșietici din Hornocal. O să vă trimit vederi din Swahili.

Asta, swahili, nu era o limbă?

Atunci o să vă trimit vederi în limba swahili. Din Burundi, na. Oare acolo se vorbește swahili?

Uganda.

Despre cum o să ajungem noi ce vrem pe lume ne imaginăm. C., de pildă, în preajma Regelui Mihai (culmea, lui chiar i se va împlini dorința peste vreo 10 de ani). Eu o să fiu cel mai mare botanist al lumii. Botanistă! Și-atunci de ce dădusem la Litere? E un început! În loc să culeg plante, culeg ideîșisimente, senzațiidemente. O să le studiezdesenez. Planșe. C2 va scrie romane. A. va fi cel mai frumos poet din lume. M. va fi poet și arheolog. C. va pleca în Canada. S.L. o să-i înnebunească pe băieți. Cea mai sexi ghidă din Ro. M. va fi bogată. S. se cară în America. Vede el cum. S.C. va ajunge cel mai departe. Ce înseamnă cel mai departe? O să vedeți ce. D., cea mai liberă dintre noi! Adică cum? O să-nțelegeți mai încolo. V. se face istoric. Sau preot. Rămîne de văzut. Care mai sînteți qq?

Despre cum o să ne întîlnim fix pe malul acestui rîu liniștit, dintre două stînci, peste 20 de ani și-apoi peste 40 vorbeam. Făceam legăminte. Chiar dacă nu mai sîntem prin Ro., ne întoarcem, facem excursie în țară. Ne dăm mari. Plătim consumația și amărăștenilor care rămîn legați de glie. Băi, o să ne-ntîlnim, da?

Despre cum o să emigrăm, înotînd în Dunăre. E cineva care nu știe să-noate?

Eu nu! O să-nvăț.

Și, presupunînd că ajungi Dincolo, ce-ai să fii? Analfabet o vreme, un fel de. Scriind în limba implantată? Nici măcar nu sîntem buni la mate. Știm o grămadă de lucruri nefolositoare. Literatura română. Istorie.

S-o ștergem oricum! Învățăm acolo altele. Avem 18 ani. Începem de jos.

Și de ce s-o ușchim? Doar ca să mănânci mai bine? Și să se uite ăia la tine ca la un inferior? Poate doar în America, în niciun caz în Europa. Europa n-o să dea doi bani pe tine. Europei nu-i pasă. Ce face ea pentru noi? Acum pe bune. Trebuie să ai mult noroc. Am adunat noi în copilărie destui noroci pentru asta?

O să ne-mpuște pe Dunăre. N-o să știe nimeni.

Dacă-am fi fost sași... Sașii au rude în Germania. Îi cumpără rudele cu mărci. Sute de mărci. Nu chiar așa mult, totuși.

Și pe Jürgen l-au cumpărat niște rude. Mi l-au luat.

Cine e ăsta?

Un prieten cu pistrui.

Nu e mișto să fii sas în Germania. Așa mi-au spus prietenii mei sași. Sînt străini acolo. Le simt ăia accentul.

Maghiari? Ce să faci în Ungaria? Ungaria e un fel de România, doar că se vorbește pasărește!

Mai e trenul, te poți vîrî pe-acolo.

Or să te prindă și-or să te trimită înapoi. Faci apoi închisoare.

Dar libertatea?, întrebă unul dintre noi.

Ce e, de fapt, libertatea?, zice altul, dar nu primește niciun răspuns.

Poate se schimbă România! Ceașcă e bătrîn și bolnav. Poate se schimbă totul.

Nu e bolnav. Și nici așa bătrîn.

„Some day, I swear, we're gonna go to a place where we can do everything we want to

And we can pet the crocodiles.”

Ce-i asta? O poezie?

Nu, e un cîntec din viitor. Îl cîntă Iggy Pop bătrîn, zise unul dintre noi doar în mintea mea de acum, iar toți ceilalți au început să zîmbească cu subînțeles (în mintea mea de acum).

Apoi ne-am pus dorințe, rosteam cîte una pe rînd și aruncam cîte o crenguță în foc.

Cel mai mult și mai mult aș vrea să intru la Facultate.

Să ajung la 100 de ani.

Ce-ai să faci cu atîta timp? O să ți se urască! O să fii urît! Emaciat. Cum te mai uiți în oglindă?

Să scăpăm de Ceașcă.

Să scăpăm de Ceașcă, da!

Nu poți repeta ce-a zis altul!

Bine, să scăpăm pur și simplu.

Băi, vreau pe lună... vorbesc serios. Ce, nu credeți că o să prindem chestia asta? Prin... 2050. Unul dintre noi tot o s-ajungă în 2050. Ce? Nu?

Cîți ani o să avem în 2050?

Vreo 90. Ce, nu e posibil? Măcar unul dintre noi.

Te lăsăm pe tine.

Ascultam în tăcere vîntul și trosnetul jarului, priveam șarpele albastru, imaterial, trecînd prin roșul-alb-roz-portocaliu al pîlpîirii cu viață scurtă.

Și-apoi, în întuneric, unul dintre noi spunînd că în viața lui el ar vrea să aibă loc pentru gîndire. Să ai timp, îl corectează cineva. Nu, LOC!, repetă el. Și desenează în aer literele, majuscule. Da, LOCUL e și timp. Dacă ai locul potrivit produci timp suplimentar. Și-apoi o voce de fată biiguind iar ceva despre libertate. Nu doar libertatea de gîndire. Libertatea de a te simți în pielea ta! Ea are o piele frumoasă, ea este frumoasă. Are 18 ani. Dansează fără muzică. Ne uităm prostiți la această umbră superbă. Noi toți sîntem umbra aia! Cum stau întinsă pe spate, umbra umple cerul.

Ce trece prin tină

și nu se întină?

Ce nu-i nimic și tot se vede? Ghici!

Vaca neagră intră-n sat,

Toată lumea s-a culcat;

Vaca albă când sosește,

Toată lumea se trezește.

Mergem la culcare acum. Vaca neagră, uite-o viorie. Și-aia albă e la liziera pădurii, acolo unde pădurea întîlnește cerul.